

A TMK-sok a versenyzők sorában

A szentérik és kazánhíziak versenykiírása után, a szocialista munkaverseny kezdeményezői mögé felzárkóztak a TMK-sok is. Így például a vízlagyító TMK-sai közül az elmúlt hónap munkaverseny legjobbjai: Fancsal Géza és Túróczi István, akik a tartalék sőtárlat túlfolyócsó szerelésénél vállalásukon túl egy nappal előbb fejezték be munkájukat. Ugyanitt Szabó István és Simon Imre érdemel dícséretet, akik két db nyersvíz-medence tisztításánál két napos előnyre tettek szert. Magán Lajos, Kiss István, Kelemen István és Trukker Gyula kazánhízi hűtővizet, valamint műszerszekrény nagyrevíziójánál három, illetve négy napos előnyt szereztek.

A vízlagyító TMK-sai mögött nem hallgathatjuk el a kazánhízi TMK-sok eredményeit sem, ahol különösen Bölsik János csoportját, valamint Kiss Kálmánékat kell megdicsérni, akik több munkánál több napot is megtakarítottak.

A szentéri TMK-sok hasonló eredményeket értek el a célpremiumos munkáknál, ahol az I-es számú ferdeszalag mágnesesdobjának összeszerelésénél értek el kiváló eredményt, valamint a szénszállító berendezések zavartalan üzemeltetésének biztosításánál.

A vállalat, a szakszervezet, a TMK dolgozói között munkájuk elismerésül közel 8000 forint jutalmat osztott szét.

Nem illik a Palota szállóhoz

Lehet, hogy a peches emberek közé tartozom, de lehet az is, hogy kivételek közé. Mivel hosszabb ideig a Palota-szálló menü-fogyasztója voltam, de én még a menühöz tartozó süteményt soha friss állapotban nem ettem. Sőt, több alkalommal penészes és ehetetlen volt. Szótam a felszolgálónak, hogy ez a sütemény penészes, ő készségesen elvitte, de helyette másikat elfelejtett hozni.

Kérem az illetékeseket, hogy nézzék meg jobban a süteményeket, mielőtt átvinnék az üzemtől. En jól tudom, hogy lehet friss süteményt enni a cukrászdában és a büfében, csak a Palota-szálló menü-rendszerében nem.

Nyilas Jánosné.

Párthír

A város lakossága s ezen belül a párttagság eddig csak személyes előadását tartottuk Slamovics Zoltán elvtárs, az október-novemberi ellenforradalmi eseményekről.

Az MSZMP Központi Bizottságának határozata alapján 6 előadásból álló előadássorozat indult, hogy megismertesse a párttagságot az ellenforradalom marxista-leninista értékelésével.

„A magyarországi ellenforradalom a marxizmus-leninizmus fényénél” című előadássorozat első előadását szerdán tartottuk Slamovics Zoltán elvtárs, az október-novemberi ellenforradalmi eseményekről.

Az MSZMP Központi Bizottságának határozata alapján a legközelebbi előadás május 15-én, szerdán lesz. A következő előadások időpontjáról olvasóinkat lapunkban tájékoztatjuk.

Legyenek ismét MSZT szervezetek

Az ellenforradalom eszevesztett dühének egyik fő támadása a magyar-szovjet viszony széleskörű irányult. A külföldi imperializmussal szövetséget kötötték, hogy legigazabb, leghűségesebb barátjától, a Szovjetuniótól elfávilósítsák a magyar népet, és kiszakítsák a szocialista országok nagy családjából.

Jelszavaik hazug voltát mi sem bizonyítja jobban, minthogy a magyar nép az elmúlt 12 év alatt, számtalanszor érezte a Szovjetunió önzellen baráti segítségét. A Szovjetunió iránt érzett ragaszkodás mélyen él a mi népünkben. Várpalota dolgozóinak ösztönösen tagadnak az évek alatt hagyományossá vált Magyar-Szovjet Barátsági Hónapok. Ez évben is megrendeztük városunkban és e rendezvényeken megjelent lelkes tömeg ösztönösen képet adott arról, hogy ezt a barátságot nem lehet többé szétszakítani.

Már a megnyitón is hatalmas tömeg képviselte a várost a Szabadosság Kultúrotthonban. Azt követően filmvetítések, élménybeszámolók, szovjet elvtársak gyárlátogatásai, a várpalotai kultúrcsoport hajmáskéri látogatása, a szentkirályszabadjai szovjet elvtársak inotai vendégszereplése. Mind-mind ékes bizonyítéka annak, hogy a szovjet nép és a magyar nép többsége egy pillanatra sem gondolt arra, hogy az évek során kialakult és egyre szorosabbá vált gazdasági és kulturális kapcsolat a két nép között, valaha is megszűnjön. De az egész világ előtt büszkén mondhatjuk, hogy olyan segítséget, mint amelyet a Szovjetunió nyújtott nekünk az ellenforradalom leverésében és az ellenforradalom okozta károk helyreállításában, soha egyetlen nagyhatalom sem nyújtotta a veleszövetségben álló kis nemzetnek.

Éltető forrás ez a mi számunkra, és városunk lakosságának, üzemeink dolgozóinak ösztönös kívánságát fejezzük ki, amikor azt mondjuk, hogy ismét létrehozzuk a Magyar-Szovjet Társaság szervezetét. Ezt az óhaját a város lakossága kifejezte, már a barátsági hónap megnyitóján. Az MSZMP Városi Intéző Bizottsága teljes erejével támogatja a lakosságnak ezt az önzellen és nagyszerű kezdeményezését, mellyel elősegíti, hogy barátságunkat a nagy Szovjetunió népével még szilárdabbá kövessük.

Kövesse ezt a példát megítél minden becsületes dolgozója s tegyék MSZT szervezeteinket szocialista hazánk építésének hatékony segítőivé.

Anyák Napját ünnepelte a város

Hosszú készülődés előzte meg a május 5-ét, az Anyák Napját. A fiúiskolában rajzolták a legszebb szívvet, a lányok pénz gyűjtötték virágra, levelet írtak, az óvodások verset tanultak, s mindezt úgy csinálták, hogy titokban maradjon a kívánt napig.

Május 4-e van. A gyermekek között járunk, 8-10 évesek talán. E napra ünneplőbe öltöztek, arcuk kipirult, csupa jószág, kezüik gyönyörű virágokkal telve. Mintha egy kertészeti elevevédek volna meg virágos menet indult az iskolába. Már itt vannak a szülőik is. Az utolsó órák egyszerűen csak csend lesz. A tanító néni röviden beszél, a gyermekek szavalnak, s mint egy intésre nagy kavardás támad, a gyerekek csókokkal árasztják el az édesanyjukat.

A virágok gazdát cserélnek. Leszakításuk után az első harmat: az édesanya könyve öntözi őket. Az ő szívének, a sok szenvedést elviselni tudó is elgyengül néha.

Míg nézem a színes forgatagot, eszembe jut egy gondolat. Vajon megértik-e a csöppségek, mit jelent életükben az Édesanya? Vagy tán e szín-pompás ünnepség csupán a tanító néni meséjének varázsa?

Nem... Ott a sarokban három kislány sir. Nincs kihez szaladniuk. Fájt a szívről, nekik nincs édesanyjuk. A tanító néni vigasztalja őket, s egy-egy anyja csokoládét nyom a kezükbe.

Mindenütt ilyen kép fogad. Az ünnepek városunkban egy

időben zajlottak le, nem mindentüvé juthattunk el, de elmondhatjuk, hogy alig maradt olyan szem, amely szárazon maradt volna. De vajon gondoltak-e azokra a mamákra, akik még csak most ismerkednek az anyasággal, akiknek a kis gyermeke még csak a sírásig jutott el, nem mondja még, hogy Mama. Ők, akik kórházakban vannak, talán épp ezen a napon adtak életet egy csöppségnek.

Örömmel mondhatjuk azt, hogy igen. S hadd mondjunk köszönetet a pedagógusok és nevelők mellett a Nótanács tagjainak, akik gyöngyvirág-csokraikkal kedveskedtek az első szülő anyáknak is. Lehet-e leírni annak a nagymamának érzését, akinek nemrég halt meg az unokája, és most éppen

akkora kisfiú ad neki virágot? Vagy annak a beteg asszonynak, aki alig tudja elengedni Sátoriné kislányát, öleli, csókolja, hisz őt eddig nem köszönhetette senki, mert nincs saját gyermeke, az édesanyaság örömeiből nem jutott neki semmi.

Elcsukló hangok, hulló könnyek. De mindenki szabad folyást engedett nekik, senki sem szűgyelt, hisz örömet jelentett e nap, a megbecsülés, a szeretet érzése csalta ki a könnyeket a harmatos vagy az elfáradt arcra. Nekünk már nem sok mondanivalónk akad. Hallgattunk. Pedig kiálltani szeretünk volna, hogy mindenki meghallja a világon és szívébe vésse a legdrágább szót: Édesanyám.

Sándor Lászlóné.

Előnyös-e kereskednünk a Szovjetunióval?

Mindenkit foglalkoztat a kérdés: hogyan alakult eddig kereskedelmi kapcsolatunk a Szovjetunióval, és milyen előnyt jelent Magyarország számára ez a kapcsolat? Igen fontos erről beszélnünk nemcsak azért, mert hosszú évekig titokban tartották e kérdés lényeit s ennek következtében sok rémhírt terjesztettek, hanem azért is, mert egész népgazdaságunk eddigi és jövőbeni fejlődése függ a Szovjetunióval folytatott külkereskedelmünk méretétől, összetételétől.

A felszabadulás előtt lényegében nem volt kereskedelmi kapcsolatunk a Szovjetunióval. A felszabadulás után, 1945. augusztus 17-én kötöttük az első, majdnem két évre szóló kereskedelmi egyezményt. Ennek alapján megkezdődött a normális kereskedelmi forgalom. Tavaly már

Ezzel az évek során a Szovjetunió vált hazánk legnagyobb szállítású és a magyar áruk legfőbb piacává. Milyen a Szovjetunióból származó

behozatalunk áruösszetétele?

(Lásd az ábrát.) Zömében nyersanyagot vásárolunk a szovjet piacon. Magyarország nyersanyagokban igen szegény. Viszont iparunk jelenlegi szerkezete hatalmas mennyiségben igényli a különböző alapanyagokat, elsősorban a vasércet, a kocsót, a színes fémeket, a vegyi anyagokat. Ha ezeket nem kapnánk meg, iparunk lényegében megbénulna. A nyersanyagok legnagyobb hányadát a Szovjetunió szállítja nekünk.

Az 1955-ben felhasznált kohósításra szolgáló vasérc 71 százalékát, az öntéstechnikai nyersvasak 80, a hutaóloom 30, a hutaóloom 11, a nyersazbeszt 90, a kén 81, a nyersfoszfát 81, a marónátrion 77, az ammóniákszóda 24, a rézgalic 20, a műgumi 30, a fenyőgombfő 80, a fenyőfűrészáru 20, a nyersgypapot 55 százalékát — hogy csak a legfontosabb nyersanyagokat említsük — a Szovjetunióból kaptuk.

Sokan azt mondhatják erre: ugyanezeket a cikkeket megvásárolhatnánk másutt is, például a tőkés piacokon. Ezek a cikkek valóban

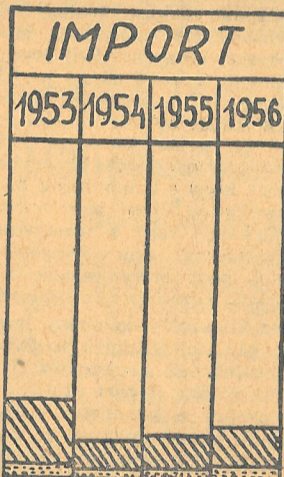
kapathatók Nyugaton. Az Egyesült Államok még évekkel ezelőtt felállított egy tilalmi listát (embargót), amely a „stratégiai célra felhasználható” cikkek eladását megtiltja a szocialista országoknak. Márpedig az előbb említett nyersanyagfélések közül melyik nem minősíthető katonai célra felhasználhatónak?

De tegyük fel — mivel bizonyos nyersanyagokat kisebb mennyiségben mégis be tudunk szerezni a tőkés piacon —, hogy nagy mennyiséget rendelnénk a tőkés országoktól. Ez azért sem lenne helyes, mert lehetetlené tenné a perspektívus tervezést. A tőkés piacok konjunktúra-ingadozásai, anarchiája, egyik vagy másik tőkés csoport nyomására bekövetkező változása megátolná, hogy öt évre alapos tervet készíthessünk. De ha még ezt is megkockáztatnánk, mit adnánk cserébe a kapott nyersanyagokért? Jelenleg — az Egyesült Államokok kivételével — Nyugat-Európa monopolizálja a nyersanyagpiacot, onnan kellene tehát vásárolnunk. Adhatnánk az anyagokért gépet? Csak kis mértékben és nagy ráfizetéssel. A magyar ipar új gépeivel új piacot szerezni csak hosszú évekig tartó harc eredményeként lenne képes. Mit fogadnának el? Mezőgazdasági cikkeket. Ezt viszont az életszínvonal jelentős csökkentése nélkül nem tudnánk szállítani megfelelő mennyiségben.

Nem utolsó szempont az sem, hogyha a tőkés országoktól vásárolnánk a szükséges nyersanyagok nagyobb hányadát, a nyugati imperialisták jelentős gazdasági nyomásának a terhével kellene bírkóznunk. Ehből pedig a szocialista Magyarország nem kér.

Mit adunk cserébe

a vásárolt árukért? A Szovjetunióba irányuló egész kivitelünk több mint fele gép és gépipari termék (lásd az ábrát).

1956-ban ez 58,8 százalék volt, ami egész gépipari termékünk — majdnem 20 százaléka!

A kételkedő, de józan gondolkodású emberek feleljenek arra a kérdésre: melyik ország teheti meg, hogy Magyarországhoz hasonló óriási mennyiségű anyagimport mellett, túlnyomórészt gépeket exportáljon? Vajon ha Nyugatról kapnánk az alapanyagokat, vihetnénk-e ki ennyi gépipari terméket? Világos, hogy nem. Márcsak azért sem, mert a tőkésnek nem előnyös nyersanyagot eladni és érte zömében, gépeket vásárolni.

Nagyon sok rágalom hangzott el, hogy mi a Szovjetuniótól vásárolt árukért mezőgazdasági cikkeket, élelmiszereket fizetünk. Sőt, egyesek azt is híresztelték, hogy mi látjuk el a Szovjetuniót ennivalóval és ezért volt kevés üzleteinkben a hús, a szalonna, a zsír stb.

Mi az igazság ebben a kérdésben? Összes kivitelünk (a tőkés és a szocialista országokba együttesen) 30-33 százalékát mezőgazdasági eredetű. És ennek (!) az utóbbi években 10-15 százalékát adtuk el a Szovjetunióval (lásd a grafikon). A Szovjetunióba irányuló kivitelünknek pedig 1953-ban csak 15,4 és 1956-ban 11 százalékát volt mezőgazdasági termék, vagyis igen kevés.

Ezek után feltehetően világos, hogy — népgazdaságunk jelenlegi helyzetét alapul véve — alapvető érdekünk követelni a Szovjetunióval folytatandó erőteljes és nagyarányú kereskedelmet.

előnyös számunkra ez a kereskedelmi kapcsolat

A Szovjetunió mérhetetlenül gazdag nyersanyagokban és közel fekszik hazánkhoz. Hajlandó nekünk a szükséges anyagokat szállítani. Így nem volna ésszerű, ha máshonnan szereznénk be. Ezzel többnyire egyet értenek. Viszont felvetik azt, hogy a rubel—forint átváltási árfolyam révén (egy rubel = 2,93 forint) a Szovjetunió sokkal olcsóbban vásárolja meg tőlünk termékeinket, mint más országok és sokkal drágábban adja el nekünk árukat.

Mi az igazság a kereskedelmi árak tekintetében? Mi a Szovjetunióval általában az 1948-1949-es világgiazi árakon kereskedünk. Mind az eladást, mind a vételt rubelben számoljuk el. Ilyen esetben nem érvényes a rubel—forint átváltási árfolyam. Ugyanis, ha például egy tonna szén a világgiazi piacon 25 dollár, akkor azt a Szovjetunió 100 rubelért szállítja nekünk. Ha mi ezért cserébe például ruhát szállítunk, aminek a világgiazi értéke szintén 25 dollár, akkor azt a Szovjetunió 100 rubelért vásárolja meg. Hol van ez esetben a ráfizetés? Legfeljebb akkor lehet ráfizetésről beszélni, ha azt az árut, amit a Szovjetunióba szállítunk, drágábban értékeljük, mint annak a világgiazi árát.

